

[Justitsministeren.]

det viste sig, at vel halvdelen af de noterede — det drejede sig om 600 — var udenbys, men af denne halvdel var de to tredjedele hjemmehørende i de to store birker, altså Københavns omegnskommuner, således at kun en sjettedel hørte hjemme uden for Storkøbenhavn. Men det er som sagt en optælling foretaget i 1956 og kun omfattende én uge, så den giver ikke noget klart billede. Det er altså den viden, vi har.

Må jeg sluttelig sige til det ærede medlem, at det ærede medlems grundlag ikke berettiger ham til at tale om unødigt rapportjageri fra Københavns politis side.

Oluf Pedersen: Det, der har irriteret mig ved den foreliggende sag og ved så mange andre sager, jeg har haft med at gøre, er, at det, når jeg kommer til det resultat, at vedkommende har ret, er ganske umuligt for mig at skaffe ham ret. Når politiet i en sådan sag har noteret og sagen er afsluttet, er der intet at gøre. Vidner har man ingen brug for, og hvis vedkommende hævder, at den fremstilling, politiet har givet, ikke er rigtig, så siger man, at det kommer slet ikke sagen ved.

Jeg har undersøgt sagen, og efter 2-3 dages forsøg har jeg fået sagens akter fra byretten. Det, der overraskede mig, var, at den vedlagte plan var en lustrykplan, og at jeg ikke engang kunne få en kopi af den. Det synes jeg er lidt underligt, og jeg spørger: når man noterer folk i tilfælde, hvor der ingen ulykke er sket, ville det så ikke være naturligt at tage et fotografi af, hvad der var sket, således at sagens afgørelse ikke kom til at afhænge af en tilfældig politibetjents tilfældige notering?

Formanden: Jeg gentager, at forretningsordenen kun tillader at tage ordet i anden omgang for at stille tillægsspørgsmål.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Der blev stillet et tillægsspørgsmål, der lød således: ville det ikke være naturligt, at man i en sådan situation tog et fotografi? Jeg gad oprigtig talt vide, hvordan man skulle bære sig ad med i alle de tilfælde landet over, hvor der opstår situationer af den karakter, hver gang at have et foto-

grafiapparat parat. Det bliver faktisk værre og værre.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillæg til statshusmandsloven. (Om auktionsindkaldelser, typeplaner, ejerskifter, lån til el- og vandforsyning m. m.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1271, fremsættelsen i tidenden sp. 2466).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Chr. Rasmussen: De foreslåede ændringer i statshusmandsloven, der her behandles, kan stort set betegnes som en administrativ forenkling, hvilket jeg takker den højtærede landbrugsminister for. Ikke alene bliver man fri for alle ekspeditionerne vedrørende tvangsauktioner over landbrugsejendomme, en bestemmelse, der mig bekendt aldrig har givet jord til udstykning, men der tilvejebringes også en klargørelse med hensyn til ejerskiftesager.

Nu er det almindelig kendt, at der i vor tid er opstået et slagord, der hedder generationsskifte i landbruget. Det er, ligesom man har opmærksomheden mindre henvendt på alle de ejendomshandler, der intet har med generationsskifte at gøre. Dette gælder også statshusmandsbrugene. Her har forholdet hidtil, hvad angår statslånenes overførsel til den nye ejer, været noget svømmende. Man har haft og vil fortsat have mulighed for at kræve hele lånet indfriet; men det har vist sig, at det i meget få tilfælde er muligt at gå den vej, især når det drejer sig om ejendomme oprettet de sidste 10-15 år, hvor lånene har været meget store. På den anden side må det anses for helt urimeligt, at en sælger af en sådan ejendom i kraft af de billige statslån skal have mulighed for at indkassere en stor fortjeneste. Jeg hilser derfor med tilfredshed, at loven skaber mulighed for ved et sådant ejerskifte at forhøje renten eller gøre en større del af byggelånet rentebærende. Når dette bliver lovfæstet, ved i